U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **R. P.,** zastoupený Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2012, č. j. OAM-72/ZA-06-ZA14-2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2013, č. j. 22 Az 19/2012 – 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 10. 2012, č. j. OAM-72/ZA-06-ZA14-2010. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Ve své žalobě proti správnímu rozhodnutí stěžovatel namítl, že žalovaný nesprávně posoudil podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že neudělení humanitárního azylu bylo v případě stěžovatele opodstatněné. Žalovaný spolehlivě zjistil stav věci, přičemž vycházel ze sdělení stěžovatele a ze zpráv o situaci v zemi jeho původu informujících i o dostupnosti psychiatrické a neurologické léčby v Arménii. Argumentace stěžovatele ohledně potřeby jednotné rozhodovací praxe žalovaného je v této věci nepřípadná. V případě, na který stěžovatel poukázal, v němž byl žadatelce humanitární azyl podle § 14 citovaného zákona udělen, byly totiž dány odlišné skutkové okolnosti. Krajský soud dále považoval za podstatné, že se stěžovatel nikdy nezmínil, že by měl ve vlasti jakékoliv potíže s dostupností lékařské péče. Ve správním řízení bylo prokázáno, že medikace, jež byla stěžovateli po dobu léčby v České republice podávána, je dostupná i v zemi původu, stejně tak je dostupná ambulantní i stacionární psychiatrická péče. Obavy stěžovatele z výrazného zhoršení

zdravotního stavu v případě návratu do vlasti považuje krajský soud stejně jako žalovaný toliko za hypotetické, spíše účelové.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Brně včas podanou kasační stížností. Má za to, že byla porušena základní zásada správního řízení, podle níž nesmí při rozhodování skutkově obdobných případů vznikat nedůvodné rozdíly. Poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2010, č. j. OAM-555/VL-07-K01-2008, jímž byl žadatelce i jejím dětem udělen humanitární azyl. Stěžovatel namítl, že závěr krajského soudu, že v tomto případě byly dány odlišné podmínky, je nepřezkoumatelný. Z uvedeného správního rozhodnutí není zřejmé, že by v udělení azylu sehrál roli fakt, že žadatelka Arménii opustila jako dítě. Není ani zřejmé, že by její psychiatrická diagnóza byla horší než zdravotní stav stěžovatele. Stěžovatel i jeho manželka v průběhu řízení opakovaně zdůrazňovali, že na jeho zdravotní stav má vliv prostředí v Arménii a že se po odjezdu z Arménie zdravotní stav stěžovatele a s ním související psychické problémy obou dětí výrazně zlepšily. Ošetřující lékař stěžovatele uvedl, že pro zjištění, zda by jeho návrat do Arménie měl za následek opětovné zhoršení zdravotního stavu, je zapotřebí vypracovat zdravotní posudek. Ten však vypracován nebyl, přestože to stěžovatel v zájmu zjištění skutkového stavu navrhoval. Není proto podloženo tvrzení soudu, že obavy stěžovatele jsou hypotetické, spíše účelové. Stěžovatel nenamítal, že by v Arménii byla pro něj psychiatrická a neurologická léčba nedostupná. Tvrdil však, že mu zde byla poskytována léčba odlišná, tlumící, která měla za následek snížení jeho schopnosti fungovat v rodině a ve společnosti. I v případě, že by byla v Arménii dostupná stejná léčba jako v České republice, která je šetrná a umožňuje mu kvalitní život, nemůže nutit arménské lékaře, aby jej léčili tímto způsobem. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. K otázce mezí soudního přezkumu správního rozhodnutí, v němž byly posuzovány podmínky pro udělení humanitárního azylu, se Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnoha svých rozhodnutích, na řadu stěžejních rozsudků přitom odkázal již Krajský soud v Brně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, publ. pod č. 301/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS). K možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu na základě volného správního uvážení správního orgánu se pak Nejvyšší správní soud dále vyslovil např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS; zdravotními aspekty jakožto důvody pro poskytnutí humanitárního azylu se zabýval např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 - 68, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud dodává, že ani otázka, zda se krajský soud náležitě vypořádal s rozlišením skutkových okolností projednávané věci a věci již dříve správním orgánem rozhodnuté, v níž byl žadatelce humanitární azyl udělen, přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu